

Byl to velice náročný a rychlý zákrok a leighiše byl hodně vyčerpaný. Musel vynaložit veškeré úsilí, kterého byl v tu chvíli schopen. Byl ale nadmíru spokojený, že v tom neštěstí, které jeho milovanou vnučku potkalo, všechno přece jen dobře dopadlo. Na všem špatném se dá pokaždé najít i něco dobrého, protože tyto dvě síly jdou vždycky ruku v ruce, aby byla zachována rovnováha. Tuto moudrost si Samuel osvojil již jako mladíček a během života se mu několikanásobně potvrdila.

Přiložil do krbu hrst třísek. Trochu do nich foukl. Ozvalo se zapraskání, voňavě to zakouřilo a z dohasínajících uhlíků vyrostl nový oheň. Do plamenů pak zavěsil starou měděnou konvici s vodou. Na sílu přírody v bylinkách obsaženou nedal nikdy dopustit. Jeho Devítimocnej, jak mu říkal, dokázal neuvěřitelné věci.

Samuel se usmál.

Ten by vzbudil i mrtvého, napadlo ho. Seděl u ohniště na sedačce zhotovené ze zvláště pokrouceného kusu dubového kmenu a unaveným pohledem sledoval to každodenní, na první pohled obyčejné dění před sebou. Někomu by se taková věc mohla zdát jednoduchá a bezvýznamná. Bylinkář ale za oheň nikdy nezapomněl poděkovat, protože moc dobře věděl, jak by byl život bez něj těžký.

Konvice, zčernalá letitým používáním, se po chvíli ozvala tichým pískáním. To bylo neklamné znamení, že se voda začíná vařit. Leighiše si zalil svoji oblíbenou směs a chvíli čekal, než se z koření uvolní léčivý a posilující duch ukrytý v každé té kyticce či houbě jako neviditelná moc. Z velkého kameninového hrnku se linula příjemná vůně a on byl v myšlenkách s Modrookou.

Chvilí počkal, až Devítimocnej trochu vychladne, a vmíchal do něj lžici medu. Pozvedl buclák k ústům a zároveň přivoněl. *Hm, to je lahoda*, pochvaloval si v duchu. Pomalu

vychutnával každý doušek té dobroty a cítil, jak do něj vstupuje klid. Musel si jít na chvilku lehnout, trochu se prospat a doplnit tak sílu vynaloženou na pomoc jeho vnučce.

Modrooká spala v kuse už druhý den. Poutník všechny ubezpečoval, že Lasička je celkem v pořádku. Nedalo mu to, když viděl ty tázavé pohledy a ustarané obličej. Vysvětloval přátelům, aby je uklidnil, že spánkem děvče nabírá tolik potřebnou sílu ztracenou kvůli vážnému zranění.

Ještě sice nemáme úplně vyhráno, ale je mladá a silná, problesklo mu hlavou.

„Po probuzení bude nejspíš unavená, ale jinak jí nebude chybět nic,“ oznámil s naprostým klidem všem, kteří mu v tu chvíli doslova viseli na rtech.

„Hele, není žádnéj spěch. Hlavně ať se dá ta holka do kupy,“ zhodnotil situaci Horal. „Taky by vůbec neškodilo trochu čerstvého masa. Co vy na to?“ obrátil se na Lovce s Johanem. Johan tak trochu ledabyly sklonil hlavu stranou, jako by přemítal, jestli se mu zrovna chce do těch kopců naproti, nebo ne.

„Nedělej zbytečný štráchy,“ ždůchnul do něj Lovec, „protáhnu si drobet kosti, a jestli Duch lesa dovolí, přinesem i čerstvou zvěřinu, no nemám pravdu?“ přátelsky plácal Johana po rameni.

Mladík se v tu chvíli zatvářil dost nevrle, ale jen proto, aby se zbavil dotěrného kumpána, a dodal: „Když já radši zamřelý.“

„Tó víš, to zrovna tak na tebe tady někdo čeká s takovou dobrotou, no nemám pravdu?“ nedal se Lovec.

„Tak dobře teda,“ odstrčil přítele Johan, „hlavně už mě nech bejt, u všech draků.“ Oba se začali smát a tím bylo vše dohodnuto.